

El carter sempre truca dues vegades

Tot i que acaba de guanyar l'Andròmina de narrativa als Octubre d'enguany, Ponç Puigdevall, un guixolenc de vint-i-vuit anys, diu que el que li agrada més és llegir. La primera notícia literària que tenim d'ell, *El foc extingit* ha sorprès, segons el jurat "per la força d'algun dels seus relats".

Va nàixer a Sant Feliu de Guixols, viu a Girona i fa de carter a Platja d'Aro. A aquest gironí de vint-i-vuit anys, poc parlador, el va sorprendre que dissabte passat el truquessin de València per comunicar-li que la seva obra era finalista del Premi Andròmina. El va sorprendre perquè fins aleshores ningú "fóra de la noia que viu amb mi" no havia mai llegit allò que escriu, i no s'esperava que el seu recull de relats arribés fins la fase final del premi.

Sense poder deixar de pensar que en el fons es devia tractar d'una broma, va fer el viatge de Girona a València aquella mateixa tarda —més de cinc cents quilòmetres sota una pluja intensa— per tal d'arribar a temps al lliurament dels Premis Octubre 1991.

—Vaig enviar l'original a aquest premi perquè tinc una certa simpatia per l'Editorial Tres i Quatre, que han publicat alguns llibres que m'han agradat, com ara *Finale*, d'Ignasi Mora. A més era el que estava més lluny de Girona.. A partir d'ara, però, preferiria tenir un editor i no haver de recórrer als premis, tot i que un milió de pessetes és un milió de pessetes, sobretot per un com jo, que cap el dia 15 de cada mes ja no tinc un duro.

El premi no solament el va sorprendre a ell, sinó també a tots els que el coneixen i que no li coneixien aquesta vocació.

—Sobretot als que treballen amb mi. Els fa molta gràcia

Pons Puigdevall.

HAFÀ GIL

això de tenir un col·lega famós que surt als diaris i a la televisió.

Anys enrere havia enllestit una novel·la, però va preferir deixar-la reposar i ara s'alegra de no haver-la publicat. En canvi, està moderadament satisfet del recull de relats premiats als Premis Octubre. "M'han animat molt els comentaris elogiosos del jurat, sobretot de Màrius Serra". Efectivament, l'autor de *L'home del sac* es mostrava molt satisfet: "Alguns dels relats de Ponç Puigdevall deixen veure que ens trobem davant d'un escriptor d'una gran solidesa".

El recull, que va ser presentat amb el títol d'*El foc extingit*, serà publicat, però, amb un altre títol: *Convalescència*.

—Sóc molt aficionat a la literatura de finals del segle XIX, sobretot perquè les novel·les d'aquella època solen ser molt gruixudes i has de dedicar-hi moltes hores. Però també m'agraden escriptors menys clàssics i més introvertits, com l'austriac Thomas Bernhard i el franco-irlandès Samuel Beckett. M'agradaria escriure com ells, però m'adono que són inimitables.

Després del premi, a Ponç Puigdevall —poc amant dels

sorolls i de la vida moderna— (no té carnet de cotxe ni telèfon), li agradaria tornar a la vida normal: "Estic una mica atabalat amb totes aquestes entrevistes".

D'aquí uns mesos, quan el llibre estigui al carrer, els lectors i la crítica podran donar la seva opinió sobre aquest autor novell el nom del qual, la nit dels Octubre, va sorprendre tots els especialistes, ja que no el coneixia ningú. Un fet desgraciadament poc habitual en el concursos literaris, on solen guanyar sempre els mateixos.

Dolors Terraza